

קניות. התחביב האולטימטיבי לכל אישה.

חוץ מרחלי.

כלומר עד היום.

”אני יוצאת לחנות של Sleep Station, היא מודיעה לחלל הבית ופותחת את הדלת. ראובן מציץ מהמטבח. היד שלה לופתת את הידית בנוקשות לא מוכרת. ”שוב?” הראש שלו חוזר מן הסתם להתרכז בניחוחות הקפה, כי הוא לא מציץ יותר.

בדיוק בגלל השאלה הזו היא הודיעה לחלל הבית ולא לראובן ישירות. בחדר השינה כבר תופס מקום מסנן אוויר חדש וחכם מאוד. יותר חכם ממנה, כנראה.

לפני יומיים הן חתמו על חוזה במשרדי החברה. כבר אז היא פזלה לחנות האביזרים הצמודה. לאה מצפה לשעות איכותיות, ויש לה שבוע בדיוק לפני ההעברה הראשונה. היא רוצה את לאה מרוצה, יש כזה סלוגן אפילו, נכון? משהו על לקוחות מרוצים. היא לא מצליחה לנגן לעצמה אותו בראש.

ראובן לא עוצר אותה. היא מחכה רגע ליד הדלת, רגע אחד, ראובן עדיין מרוכז בקפה. בעצם, יש לו גם עוגה.

היא יוצאת מהבית עם התיק על הכתף. יום שלישי הוא יום חופשי שלה, ובכל זאת היא עם התיק. בחנות הבהירה והקרירה מחכה לה מוכרת צעירה ומלאת חזון וחלומות ומילים גבוהות.

”הרכישה הראשונה שלך חייבת להיות מסנן אוויר חכם, היא מספרת. רחלי מבטיחה לה שאכן זו הייתה הרכישה הראשונה. אתמול. המוכרת לא מוותרת, וחוזרת שוב על המעלות שבשינה עם מסנן כזה בחדר. מעלות שרחלי שמעה אתמול ממוכרת קצת פחות צעירה.

היא נאחזת בתיק המוכר. כף היד מתחילה לכאוב לה. משלמים להם לפי מילים?

"המסנן שלנו הוא לא סתם מכשיר סינון פשוט, הוא מנתח את הרכב האוויר בחדר בזמן אמת, מאזן את רמות החמצן, החנקן והפחמן הדו החמצני. הוא גם מזהה אלרגנים ומסיר אותם..."
רחלי מרימה את היד שלא תופסת את התיק, והצעירה מנמיכה את הנאום. "כבר קניתי אותו, מסבירה לה רחלי, בטוחה שזו שורת המחץ, אבל היא לא. נראה שאין לה שורות מחץ.

"אז את בטח יודעת כבר שהוא גם מווסת את הטמפרטורה והלחות בחדר בהתאם לצורך הנקודתי..." המילים מתגלגלות עוד רגע וגוועות. רחלי מחכה בשקט בסבלנות, שטיפונת מתחילה להיגמר. הצעירה מתמקדת בה רגע, סוף סוף, ואז חוזרת להתלהב, "בכמה אחוזים עלתה איכות השינה שלך? מניסיון אישי שלי המספרים קפצו!!!"

המספרים האישיים של רחלי לא קפצו בכלל. היא קיבלה 6.9 נקודות בממוצע על 7 שעות השינה הראשונות, שהן שלה, ורק 6.3 על השעות הנוספות. מספרים נמוכים, להרגשתה. אין לה מדד להשוואה. מעולם לא ישנה עם רצועה בודקת איכות. וגם עכשיו, כשהחוזת חתום, היא עוד לא בטוחה שנוח לה עם המציאות הזו. אולי היא רגילה להיות לא בטוחה.

"לא מספיק." היא עונה לגב של המוכרת הצעירה שקצת התייאשה ממנה.

"איך המזרון שלך?" הגב של המוכרת הולך לכיוון מחלקת המזרונים. רחלי רצה אחריה, מקווה שאין שום תלמידה או אמא של תלמידה שבאה לקנות אביזרי איכות שינה. למרות שיש לה כמה תלמידות, ששינה איכותית יכולה להועיל להן.

לאה לא הייתה מתביישת לקנות פה. מההיכרות הקצרה שלהן, היא לא ממש מכירה את המילה בוושה מקרוב.

המזרון שלה בסדר, בן שש שנים בערך, והיא אפילו מחליפה לו כיוון מידי פעם. בדיוק כמו שהסבירה המוכרת בחנות המאוד רגילה בה הם רכשו מזרונים אי אז. אבל עכשיו היא ישנה לא רק בשבילה. לקנות מזרון חדש? אולי היא תבוא לפה עם ראובן? הוא יסכים? המוכרת נעצרת בבת אחת, ורחלי מתנגשת בפינה של הגב שלה. המזרון שהגברת מצביעה עליו לא דומה בכלל למזרון שעליו היא ישנה. אולי זה לא מזרון, אולי זו ספינה לעולם אחר? המשטח הלא סגור על עצמו תכלכל עדין, במרקם חלק ורך בו זמנית. בחלק הקידמי שלו יש תצוגה, עם מסך שליטה.

”מה זה?” רחלי לא מוצאת מילים להגדיר את השאלה שלה, ורק מצביעה על היצור. היד שלה שומטת את התיק.

”זה המזרון המשודרג שלנו,” המוכרת רווה נחת מההלם של רחלי. אולי היא מקבלת משכורת על ההלם, לא על המילים. לכן היא כמעט נטשה אותה קודם, כשרחלי לא התפעלה מספיק.

”המזרון הוא בעצם חלק ממערכת חכמה מדהימה וחדשנית. המערכת סורקת את הגוף שלך כשאת נשכבת, בכל פעם מחדש! היא מתאימה את מבנה החומר על מנת לספק לך תנוחה אופטימלית. החומר עצמו משחרר לאוויר קולטני חמצן שנספגים בעור. המערכת מייצרת נקודות לחץ באזורים מתאימים ורכות באזורים אחרים, לפי מצב הרירים שנסרק.”

כשהמוכרת נעצרת לנשום, רחלי מתקרבת למזרון, היא שולחת יד זהירה למסך שנדלק עוד לפני שנגעה בו. נוגעת בעדינות במסך וקופצת לאחור. המזרון מתחיל לנגן.

”הפעלת את תכונת ההרגעה, המזרון מספק מוזיקה ייחודית שנערכה על ידי צוות מומחים להעצמת איכות השינה, תוכלי לשנות את הסגנון לפי ההעדפות שלך. המוזיקה יכולה להתנגן באופן כל כך חרישי, שהיא נקלטת רק בתת המודע, ומשרה הרפיה בלי להפריע. כרגע היא בכוונה בקול, כדי שתוכלי להתרשם.”

רחלי מתרשמת מאוד, גם מקצב הדיבור של המוכרת, גם מהמזרון. מתיישבת עליו בהזמנה של המוכרת התוססת. המזרון נוח. רך וקשה בו זמנית. מחזיק אותה.

"תוכלי גם לכוון למסאז' עדין או חזק לפי העדפתך לזמן מסוים, לפני השינה או במהלכה." המוכרת מחליקה על המסך והמזרון רוטט בעדינות מתחת לרחלי. היא קמה.

"תקבלי כמובן גם דוחות על איכות השינה, ומה כדאי לשפר." מסכמת הצעירה.

"מה המחיר?" היא תצטרך לישון הרבה שעות באיכות טובה כדי לכסות את העלות של המזרון כנראה.

המוכרת מפנה אותה לשלט דיגיטלי קטן. 320 אסטרונה, לרגל ההשקה, במקום 400. "יש גם תאורה." אולי האור יסנוור את המחיר. אור רך בוקע מהמזרון עצמו, תכלכל עדין. "תוכלי כמובן לשלוט על הצבעים והעוצמה, וגם על המיקום ממנו יבקע האור."

מרחלי בוקע רק קול קטן. "אני יכולה לבוא בערב עם בעלי?" "והריח, כבר הסברתי לך על הריחות כבר?" המוכרת לא עונה ישירות. ריח לוונדר עדין מתפשט סביב המזרון. רחלי הולכת צעד אחורה.

"אפשר להחליף, כן?" המוכרת מחליקה על המסך שוב. הרשימה בלתי נגמרת.

"אני יכולה לחזור בערב?" רחלי רוצה להחליף לריח עצים רטובים, אבל לא נוגעת. "עם בעלי, אולי גם עם הבת שלי."

המוכרת מסכימה, ורחלי מדדה החוצה, שעת שינה באיכות שהיא ישנה היום תכניס לה 20 אסטרונה. פחות מ-6 נקודות לשעת שינה היא בכלל לא יכולה למכור. בכמה המזרון יעלה את איכות השינה שלה? ל-7 נקודות? 25 אסטרונה. כמו שעלה לה המסנן.

”זאת השקעה שווה,“ היא מסבירה לראובן כשהוא מנסה לאכול את מרק הפטריות שהיא הכינה הבוקר. אתמול היא רכשה פטריות ירח כחולות ענקיות, ופטריות ערפל לבנות, והבוקר היא בישלה אותן למרק עשיר עם שורשי מאכל וקטניות.

ראובן מסתבך רק בגלל שבזמן שהידיים שלה חתכו את פטריות הירח, המוח היה עסוקה בדמיונות איך לאה תגיב כשתראה את איכות השינה שלה. אולי גם הלב. החתיכות הענקיות של הפטריות במרק הן רק בגלל שהדמיון הפך למציאותי מידי בשבילה. ראובן מסכים שכדאי להשקיע בשביל איכות השינה, אבל לא בטוח שההוצאה הזו מחויבת.

רחלי דומעת בשקט. והיא לא דומעת הרבה ליד אנשים. גם לא ליד ראובן.

”מה מפחיד אותך? את רק בהתחלה!“ ראובן לא נבהל מהמספרים, כן קצת מהדמעות.

אבל רחלי, שמבטה המאוכזב של לאה בוהה בה מבין הפטריות שנשארו בצלחת, מבועתת. ולא מצליחה לתמלל לראובן את הפחד, את העלבון. גם לא לעצמה. רק השפתיים שלה רועדות קצת. היא נותנת לדמעות לזלוג בין אדי המרק הטרי שהוא מוזג לה. לא אוכלת, אולי בגלל הפטריות הגדולות. אולי בגלל הדחיה שעוד לא קרתה. אפילו לאה לא תצטרך אותה בקצב הזה.

ביום רביעי בלילה היא ישנה על המזרון החדש. לוקח לה זמן להירדם, היא משחקת עם האור והמוזיקה ועוצמת המסאז' וריח העצים הטרי. בבוקר הרצועה מראה לה 7.1. בפעם הראשונה היא עברה את מחסום ה-7.

ביום חמישי בבוקר היא מכינה לראובן סלט, אורזת בקופסה שייקח איתו לדירת הסופרים. היא קוצצת את פטריות האש דק

דק, ומתבלת בשמן אגוזים עשיר. שום פטריה גדולה לא חומקת לה בין העגבניות והפלפלים.

היא מוסיפה פרוסות דקות של פרי לחם מתובל שהיא אפתה רק אתמול. לעצמה ולמלי היא מכינה כריכים קטנים מאותן פרוסות, ממלאת בירקות ובממרח אגוזים ואורזת יפה בנייר. המטבח מריח מאוכל עשיר. בית.

כשלאה ממלמלת "ברוך המבדיל בין קודש לחול", היא מנסה שלא לשמוח מידי ששוב היא יכולה להספיק. היא מכבה את הפלטה. השעות של מוצאי שבתות, מנוצלות ביעילות. בעצם, כמו כל השעות של לאה. עוד שבוע אחד והיא תחיל לקנות שעות שינה. השבוע רחלי צוברת, ולאה ממתינה.

היעילות תקפוץ.

יעלי שוטפת את הכלים של שבת בזריזות שמוכרת ללאה, בכורתה שדומה לה כל כך. דבורי, בת התשע, מרחפת עם המטאטא בסלון, מעיפה את חלקי המשחקים מצד לצד כשחגי מדדה בעקבותיהן. לאה מתלבטת אם להגיד משהו ובסוף פונה לסלסלות הירקות בחדר האחסון. עוד מעט יוסף ויואל הכמעט-בר-מצווה, יחזרו מהתפילה והסלון יחזור להיות מסודר גם הוא.

היא מצטמררת קצת כשהיא נכנסת לחדרון, בקרת הטמפרטורה הורידה את המעלות כדי לשמור על האוכל באיכות מרבית. הסלסלה שבידיה מתמלאת בפטריות שונות, שורשים, שקיות קטניות וירקות. שבע מנות היא מבשלת במוצאי שבת, והן עוברות לאחסנה בקופסטזיס. שם הם ישמרו על האיכות והטעם שלהם לשבועיים לפחות.

היא שוטפת את השורשים ומכניסה אותם למקלף הגדול. לפני שיואל נולד, היא בישלה כל יום ליומיים הבאים, ולאחר הלידה יוסף קנה לה מתנה את הקופסטזיס, זה היה אחד השדרוגים הרציניים בחייה. יוסף לא הבין את הלחץ שלה על המטבח. "את לא חייבת שיהיה אוכל טרי כל יום, את עובדת קשה גם ככה," הוא ניסה אז להוריד ממנה את העול בכל מיני דרכים, אבל היא אפילו לא שמעה אותו, שנים של מרק תפל עמדו לה על הלשון. היא רק המשיכה לקצוץ ירקות ושורשים. הכיור כבר נקי, ואפילו הסלון, יוסף הבדיל ורוקן את השולחן. בסיר הגדול ביותר שלה מתרככים מאות שורשי כוכבים קטנטנים. אחרי הריכוך הם יהפכו למרק עם פטריות ירח ולפשטידה עם פרי לחם טחון היטב ועלי קשת עשירי ויטמינים.

"אמא," יעלי המעשית קוצצת לידה פטריות ברק ענקיות, שיכנסו תכף עם גרגרי האגם ויהפכו לאחד התבשילים האהובים בבית. "את יודעת שאפשר לקנות את הכוכבים כבר מרוככים ומוכנים לבישול?" לאה יודעת, ובאותה ידיעה ברור לה שהיא לא תיעזר באוכל מעובד. "לא אצלינו," היא מזכירה ליעלי. "עיבוד תעשייתי יוריד את הערך התזונתי של השורש."

"אהה," יעלי מסכימה ועוברת לשטוף שישה סוגי עלים שונים, "אבל אולי כשאינ לך זמן..."

לאה לא מכירה מושג כזה, תמיד יש זמן, ואם לא – קונים. ויעלי לומדת.

הרבה אחרי חצות, כשכולם ישנים כבר והאוכל מאופסן בקופסאות הנכונות, היא צונחת למיטה. עוד שבוע אחד.

להוסיף קלסר ניירת לשולחן של לאה, זה כמו להוסיף עץ ליער. חסר משמעות, ובכל זאת מלכי מניחה את הקלסר השחור על היער. הוא מכסה כמה תמונות מודפסות ועשרות דפי טיוטה של כתבי חידה.

לאה מרימה ראש.

"בירוקרטיה." מסבירה מלכי בחיוך מקסים. "שלחתי לך בשבוע שעבר שתחתמי, במייל. אבל..." אבל מיילים לחתימות הם פחות מרתקים מכתבי חידה ותמונות.

לאה נאנחת ומתחילה לדפדף.

החיוך של מלכי מתרחב בהתאמה לקמטים במצח של לאה. "אישור מחברת האנרגיה להצבת תאורה בתוך היער. זה קשור לפרויקט הנוכחי, נכון?" מלכי מוודאת. פרויקט נוכחי - יש עשרה כאלה, אבל רק אחד חדש ממש שנרקם ברגעים אלה מול עיניה. "מחר את לוקחת גמלאיות לאומנות בטבע, זוכרת? הפעם קבוצת

גילוף בעץ."

לאה מכווצת רגע עיניים, אם הן גמלאיות, אז אולי יהיה להן קשה לאסוף עצים מהיער, אולי, רק בשטח היא תדע סופית. מזמן היא למדה לא להעריך מראש יכולות של קבוצות, לפעמים אנשים מפתיעים, ובטח נשים.

"מלכי, את יכולה לשים בעגלה שלי את הקרטון עם העצים המוכנים מהמחסן?" המחסן, הוא החדר השלישי של המשרד, והוא מכיל ארגזים סגורים עם כלים וחומרים. ועוד אוצרות שיבואו לשימוש מתישהו, תלוי בתאים הצבעוניים במוח של לאה.

בעגלה גדושה שבבי עץ וכתמי צבע מחכים כבר כלי הגילוף. מחר לאה תגלגל אותה ליציאה השלישית מהיער. שם יש לה שטח עם הרבה מאוד אישורים חתומים, לקבוצות. קרוב לעיר.

מלכי נעלמת וחוזרת עם בקשה שהיא מעלה פעם בחודשיים - "אולי תכניסי עוד מדריכה, לאה? לקבוצות שכבר הדרכת כמה פעמים."

לאה לא עונה ומלכי נבלעת במשרד שלה, משאירה את השאלה לרחף באוויר. לאה נשענת אחורה על הכיסא. היא לא במשרד, אלא במטבח קטנטן והפוך, אבא שלה יושב בסלון ומספר סיפור שהוא

ממציא לאחיה הקטנים. בזמן שהיא מנסה לארגן ארוחת ערב שגם אבא יאכל ממנה, לפני שהוא הולך. כשאבא יוצא למשמרת לילה כנהג רכבת, היא נשארת האחראית. בכורה בת 16 בבית ללא אמא. היא מחייכת לעצמה כשהיא חווה את אבא שלה מתיישב ליד השולחן הקטן, לוגם מהמרק הדליל שהיא הכינה ונוגס בשורשים שצפים בו, עדיין קשים. משתדל מאוד לא להריח ואולי גם לא לטעום. אבא סיים אז את המרק עד הסוף. במשך שנה שלמה היא הכינה את אותו המרק, ובכל פעם הוא היה קצת יותר אכיל ופחות מריר. אבא תמיד סיים הכול.

המצח שלה מתקמט שוב שהיא נזכרת בדפיקה אחת בדלת. שהניבה קרטון ארוז היטב ובתוכו קופסאות אוכל לכמה ימים. לקופסאות היה מצורף הסבר ברור איך לשמר ולחמם אותם. הילדים היו שבעים יותר, גם אבא. לאה לא. המנה שלה חולקה בין כולם. פתאום היא לא הייתה רעבה.

היא חוזרת לחדר ולאישורים ולחידות. "תודה מלכי", היא אומרת לאוויר הדחוס בחדר, מלכי מזמן לא שם, "אבל אני אסתדר לבד." והיא מסתדרת.

בכוחות עצמה היא חותמת על הדפים ביעילות, שולחת בחזרה למשרדים השונים, במקום מלכי. אולי אפילו מזכירה היא לא צריכה. ואז היא מציצה בשעון ומבינה שעדיין אין לה 20 כתבי חידה ואין 20 אוצרות להטמנה.

עוד שבוע אחד.

